

Copper Leg lähtöpäivän ajatukset

Olen viettänyt melkein kaksi viikkoa Virossa CopperLeg Art Residencyssa. Kyseessä on Raen kunnan ylläpitämä kulttuurikeskus, jossa tarjotaan residenssiä eri alan taiteilijoille. Itse tulin tänne vedostamaan perinteisiä mustavalkoisia valokuvia ja näin kehittymään kuvataiteilijana. CopperLegissä on toimiva ja hyvä tähän omaan tarkoitukseeni soveltuva pimiö.

Copper Leg Residency vanhassa koulurakennuksessa

Heräsin aamulla noin klo seitsemän, tein pikaiset aamupuurot ja siirryin alakerran pimiöön työskentelemään. Vietin sitten siellä koko päivän pientä pikaista nuudelitaukoa lukuunottamatta; useana iltana aina tuonne kymmeneen asti. Monen päivän aikana en edes käynyt ulkona.

Ensimmäiset päivät tuntuivat oikeastaan typeriltä. Miksi tulin tänne? Olisinhan voinut toki vedostaa myös kotona omassa pimiössäni. Onneksi muutaman päivän kuluttua pääsin virtaan. Keskeytymätön työ, jossa kaiken energian voi suunnata vain kuvien tekemiseen, on uskomattoman hienoa. Yhtenä päivänä sain vain yhden kuvan tehtyä kokonaisen kolmentoista tunnin työllä. Ja nyt, lähtöpäivänä, tuntuu, että tätä olisi voinut toki vielä jatkaakin.

Vedostamisen monet uudet opit varmasti valkenevat myöhemmin. Päällimmäisenä nyt on mielessä kuvan koko, muuntuvakontrastinen tulostaminen, kuvien värjäys, ja se, miksi joku kuva toimii vedostettuna ja joku toinen ei. Nyt nimittäin oli hauska ajatella myös tällaisia asioita, sillä vedostamille kuvilleni ei ollut mitään kohdetta. En ollut niitä etukäteen myynyt, ne eivät olleet menossa näyttelyyn, enkä ollut ajatellut niitä ripustaa seinille. Eli koko työ tehtiin puhtaasti kuvan ehdoilla ilman sen hyödyllisyyden miettimistä.

Ajatuksia kuvan koosta

Ensimmäiseksi ajatukseni ovat nyt kuvan koossa. Kuvaan yleensä neliön muotoista perinteistä valokuvaa. Vedostinkin pääasiassa 30x30 cm kokoisia kuvia, mutta pidemmälle työskenneltyäni aloin tulostaa myös pienempää 16x16 cm kuvaa niin, että rakensin 18x24 kokoiseen paperiin sapluunan, ja valotin kuvan neliön keskelle paperia. Pidin näistä pienistä enemmän. Oma tunnelmani onkin nyt sellainen, että vedostetulla kuvalla on kohde, joka määrittelee sen koon. Iso, 1x1m kuva on mahtava seinällä ja tuo kuvan osaksi tilaa, huonetta. Pieni 16x16 kuva taas on intiimi henkilökohtainen kokemus, jonka voi laittaa pöydälle tai pitää kädessä. 30x30 cm kuva on hieman siitä välistä. Se on liian suuri kädessä pidettäväksi, ja vallankin ilman kunnollisia kehyksiä ja paspista näyttää usein seinällä hieman alamittaiselta. Olenkin nyt siinä uskossa, että kuvan olisi hyvä olla joko suuri tai pieni – ei siltä väliltä.

Kädessä pidettävä valokuva

Muuntuvan kontrastin voima

Toinen oppi tältä matkalta oli muuntuvakontrastisen vedostamisen, niin sanotun split-grade printingin, ilmaisuvoima. Tällä menetelmällä samalle valokuvapaperille valotetaan useita eri kontrasteja samasta kuvasta. Tyypillisesti tavoitteena on matalalla kontrastilla saada sävyjä vallankin kirkkaisiin kohtiin, ja korkealla kontrastilla säilyttää valkoinen valkoisena ja musta mustana, eli saada kuvaan voimaa. Sain näiden kahden viikon aikana tähän metodiin hyvän rutiinin, ja huomasin tekeväni suurimman osan kuvia tällä työtavalla.

Vahvasti piinattu (ISO 400 $\Rightarrow$ ISO 6400) valokuva, josta sävyjä kaivettu usealla eri kontrastilla

Värjäyskokeiluja

Kolmantena harjoittelukohteena oli vedosten värjääminen. Kastoin yhä märän kuvan vahvaan kahviin tai vahvaan mustaa teehen. Tee värjää kuvan upean kullan hohtoiseksi. En ole ihan varma, onko se oma tapani tehdä kuvia, sillä tykkään myös aivan valkoisesta paperista. Mutta tätäkin oli hauska kokeilla ja saattaa olla, että palaan asiaan myöhemmin.

Mustalla teellä värjätty kuva

Kuvan käyttötarkoituksen ymmärtäminen

Neljäs oppini on yhä mietinnässä ja se liittyy kuvan soveltuvuuteen eri tarkoituksiin. On selvää, että kun yksi kuva soveltuu vaikka Instagrammiin, niin se saattaa vedostettuna olla typerä tai mielenkiinnoton. Toisaalta, kun kuvasta vedostetaan konkreettinen esine, on sillä kuva-arvon lisäksi fyysinen arvo ja olemus. Tulostin tällä kertaa ainoastaan paksulle mattapintaiselle paperipohjaiselle valokuvapaperille (Fomabrom 112), ja tämä myös vaikuttaa vahvasti kuvan ilmeeseen. Se, löytyykö itselleni näistä soveltuvuuksista jokin säännöstö tai ohjenuora on yhä epäselvää. Iso kuva kestää paljon yksityiskohtia, muuten tylsät pinnat muodostuvat valokuvapaperilla mielenkiintoisiksi, ja valon langetessa edestä eikä takaa, kuten digikuvassa, vie kuvan erilaiseen paikkaan universumissa. Siitä tulee osa samaa ympäristöä missä me elämme, eikä se kuva elä Facebookin keinotodellisuudessa. Nämä kaikki vaikuttavat kuvaan enemmän kuin joskus uskonkaan.

Kuva, jossa tekstuuri on tärkeä elementti

Lopuksi

Pakkaan kohta autoni ja palaan kotiin. Koko matka on ollut suuri ajallinen investointi, mutta nyt tuntuu, että se oli erittäin kannattavaa. Uskon, että näiden päivien hyöty ilmenee vasta hieman myöhemmin, kunhan ehdin vielä katsella kuviani kotona ja miettiä kokemustani.

Ja tietysti, erityiskiitos Niina-Anneli Kaarnamolles, joka mahdollisti keskeytymättömän työrauhan ja mukavan työskentely-ympäristön! Täällä virolaisella pellolla, keskellä ei mitään, oli upeaa keskittyä valokuvaamisen tärkeimpään vaiheeseen - vedostamiseen.

Ari Jaaksi

Copper Leg Departure Day Thoughts

I have spent almost two weeks in Estonia at the Copper Leg Art Residency. This is a cultural center maintained by the municipality of Rae, offering residencies to artists from various disciplines. I came here to make traditional black-and-white prints and, in doing so, develop as a visual artist. Copper Leg has a well-equipped darkroom that suited my needs perfectly.

Copper Leg Residency in an Old School Building

I woke up around seven in the morning, made a quick bowl of oatmeal, and headed downstairs to the darkroom to work. I spent the entire day there, except for a brief noodle break—many evenings, I stayed until ten. On several days, I didn't even step outside.

The first few days felt rather pointless. Why did I come here? After all, I could have done my printing at home in my own darkroom. But fortunately, after a few days, I got into the flow. Being able to work uninterrupted, focusing all my energy on making images, is an incredible privilege. One day, I spent thirteen hours on a single print. And now, on my departure day, I feel like I could have continued even longer.

Many of the lessons I learned about printing will probably become clearer later. Right now, the main things on my mind are image size, variable contrast printing, toning, and understanding why some images work as prints while others don't. It was particularly interesting to think about these things because the images I was printing had no specific destination. I hadn't sold them in advance, they weren't intended for an exhibition, and I hadn't planned to hang them on my walls. The entire process was purely about the image itself, without considering its utility.

Thoughts on Image Size

My first realization is about image size. I typically shoot traditional square-format photographs. Most of my prints were 30x30 cm, but as I worked, I also started printing smaller 16x16 cm images by creating a stencil in the center of an 18x24 cm sheet of paper. I ended up preferring these smaller prints.

I now feel that a print should have a purpose that determines its size. A large 1x1 meter print is impressive on a wall, integrating the image into the space. A small 16x16 cm print, on the other hand, is an intimate, personal experience—it can be placed on a table or held in hand. A 30x30 cm print falls somewhere in between; it's too large to be held comfortably, and on a wall—especially without proper framing and a passe-partout—it often looks somewhat undersized. I now believe that prints should be either large or small—nothing in between.

A hand-held photograph

The Expressive Power of Split-Grade Printing

The second lesson I took from this experience was the expressive power of variable contrast printing, also known as split-grade printing. This method involves exposing multiple contrast levels onto the same photographic paper. The goal is typically to use a low-contrast exposure to bring out details in highlights, while a high-contrast exposure ensures deep blacks and bright whites, adding strength to the image. Over these two weeks, I developed a solid routine for this technique and found myself using it for most of my prints.

A pressed (ISO 400 $\Rightarrow$ ISO 6400) negative with split-grade printing for shades and black

Experimenting with Toning

The third area I explored was toning prints. I immersed still-wet prints in strong coffee or black tea. Tea gives the images a beautiful golden hue. I'm not entirely sure if this approach suits my style, as I also love the look of pure white paper. But it was fun to experiment, and I might return to it in the future.

An image stained with strong black tea

Understanding Image Suitability

The fourth lesson is still forming in my mind—it relates to how images suit different purposes. It's clear that an image that works well on Instagram may look dull or uninteresting as a print. On the other hand, when an image is turned into a physical object, it gains a tangible presence beyond its visual qualities.

This time, I printed exclusively on thick, matte, fiber-based photographic paper (Fomabrom 112), which significantly influences the image's appearance. I'm still figuring out whether I can develop a personal set of guidelines for this. A large print can hold a great deal of detail, while otherwise dull surfaces become intriguing in a physical print. Since light falls on a print from the front rather than being emitted from behind, as with digital images, the image exists in a different universe. It becomes part of the same space we inhabit, rather than existing in the artificial reality of social media. These factors influence an image more than I sometimes realize.

A picture with texture in the center

Wrapping Up

Soon, I'll pack my car and head home. This entire trip has been a significant time investment, but it now feels like it was absolutely worthwhile. I believe the true benefits will become clear later, as I review my prints at home and reflect on my experience.

And of course, a special thanks to Niina-Anneli Kaarnamo, who provided an uninterrupted work environment and a pleasant workspace! Out here in an Estonian field, in the middle of nowhere, it was wonderful to focus on the most crucial phase of photography—printing.

Ari Jaaksi